

Ὁ ἀποβαλὼν τὴν βαφήν του καὶ ἀποκτήσας ἄλλην : Ἐβούτ-τησεν τὸ δέριν του μέσα ἔς τὸ νερόν τὸ κοχλαστόν τὸ ἐγένην ἀλλόβαφος.

άλ-λογκομ-μαίν ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. κομ-μαίτι.

1) Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου : Ἀλ-λογκομ-μαίν ἔφνε.

2) Παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον : Ἀλ-λογκομ-μαίν νὰ πετάξῃς κάτω (πετάξῃς = πέσης). 3) Μικρόν ἔτι, ὀλίγον ἀκόμη : Ἀλ-λογκομ-μαίν θέλουν ν' ἀνηβοῦν τὰ ψωμά.

ἀλλόγνωμος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

1) Ὁ ἄλλην γνώμην ἔχων, ὁ διχογνωμῶν ἔνθ' ἄν. : Ἐκεῖνος ἀλλόγνωμος ἔν' Χαλδ. 2) Ἰδιότροπος, παρά-ξενος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

ἀλλοεμένος ἐπίθ. Καππ. (Συνασσ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος (διάβολος) κατὰ τὸ διαβόλεμένος.

Ἀθλιος, διεφθαρμένος ἠθικῶς : Χήρα ψεχνομέν' καὶ ἀλλοεμέν' (ψεχνομέν' = εταίρα).

ἀλλόθρησκος ἐπίθ. σύνηθ. ἀλλόθρησκους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. θρησκεία.

Ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην θρησκείαν ἢ δόγμα, ὁ μὴ Χριστιανὸς ἢ ὁ μὴ ὀρθόδοξος ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Μὴν τύχη κ' εἶναι ἀλλόθρησκος | ἐκεῖνος ὁ παλαιοφρονεῖς (μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)

ἀλλοιμονάκι ἐπιφών. Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἀλλοίμονο ὡς τύπ. ὑποκοριστικός.

Ἀλλοίμονον, φεῦ ! : Ἄσμ.

Ἀλλοίμονο καὶ πάλ' ἄλλοι καὶ πάλ' ἀλλοιμονάκι, νὰ μ' ἔλειπεν τ' ἀλλοίμονον, θενά μ' οὐνα γεράκι !

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλλοιμονάκις ἐπών. ἄγν. τόπ.

ἀλλοίμονο ἐπιφών. κοιν. ἀλλοίμονον κοιν. ἀλλοί-μουνου βόρ. ιδιώμ. ἀγλοίμονο Κρήτ. ἀγλοίμονον Κεφαλλ. Λευκ. ἄλλοι-μονὸ Ἀνδρ. αἰλλοίμονο Κρήτ. ἀλλοίμονος Κρήτ. αἰλλοίμονος ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 172 ἀλλοί-μονὸς Σῦρ. ἀλλ'μ'ονος Πάρ. (Λεῦκ.) ἀλλοίσμονο Κρήτ. ἀλλοί-σμονος Κρήτ. ἀλλοίμονα Κεφαλλ. ἀγλοίμανος Κεφαλλ. ὀλλοίμονι Ἀμοργ. Σύμ. ἀλλοίονον Ἰκαρ. ἰεῖμονο Ἡπ. ἄλλοι σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) ἄλλοι Τσακων. ἀλλοῖν Καππ. αἰλλοῖ Μακεδ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγίλλοι Πόντ. ἀγλοῖ Κεφαλλ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀχλοῖ Κεφαλλ. ἀλλοῖς πολλαχ. ἀλλ'νοῖ Μακεδ. (Γκιουβ.) ὠλλοῖ Κάλυμν. Ρόδ. ὠλλοῖς Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. ὠλλοῖς Σύμ. ὠλλ' Πόντ. (Ὀφ.) ἀλλοῖα πολλαχ. ἀγλοῖα Ἰθάκ. Κεφαλλ. αἰλλοῖα Ἡπ. Θεσσ. κ. ἄ. ἀλλ' Λευκ. ἰλοῖ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ναλλοῖ Πόντ. (Κρώμν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) ναῖλλοι Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀλλ' οἶμοι. Ὁ ΝΠολίτ. ἐν Byz. Zeitsch. 7 (1898) 158 καὶ Παροιμ. 1,503 ἐκ τοῦ ἡλί ἡλί !

ὑστάτης κραυγῆς τοῦ Ἰησοῦ (Ματθ. Εὐαγγ. 27,46) μετὰ τοῦ προτασσομένου ἐπιφών. ἄ ! Οἱ τύπ. ἀλλοῖ καὶ αἰλλοῖ καὶ μεσν. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,11 καὶ 12. Ἐπίσης καὶ ὁ τύπ. αἰλλοίμονο μεσν. Τὸς τοῦ ἀλλοῖς προῆλθεν ἐκ συνεκφ., οἶον ἀλλοῖ ἔς τὸν... καὶ περαιτέρω ἐκ κακοῦ χωρισμοῦ ἀλλοῖς τὸν. Ὁμοίως ἐκ συνεκφ. τὸν τῶν τύπ. ναλλοῖ καὶ ναῖλλοῖ καὶ τὸ α εἰς τὸν τύπ. ἀλλοῖα, ὡς ἀλλοῖ ἀπὸ ἐμένα καὶ περαιτέρω ἀλλοῖα πὸ μένα. Τὸ ὠλλοῖ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐπιφών. ὦ !

Ἐκφράζονται δι' αὐτοῦ 1) Σχετλιασμός ὡς διὰ τῶν ἀρχ. οἶμοι, φεῦ κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. : Ἀλλοίμονό μου-σου κττ. ἢ ἀλλοίμονο ἔς ἐμένα - ἔς ἐσένα ! κττ. Οὐαὶ καὶ ἀλλοί-μονον ! Ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἀλλοίμονο ! Ἀλλοίμονό σου, ἂν τὸ ξανακάνῃς ! κοιν. Ἀλλοῖ καὶ τρεῖς ἀλλοῖ ! σύνηθ. Ναῖλλοι ἐμέν ! Χαλδ. Ἀγλοῖα ἔς ἐσέναν ! Κεφαλλ. Ἀλλοῖ ἔς σὴ μοῖρα σου ! Οἶν. Ἀλλοῖ ἀπὸ ἐμέ ! Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἀλλοῖ ἀπὸ τ' ἱμένα ! Ἡπ. Ἀλλοῖ, κακὸ ποῦ ἔπαθα ! Κρήτ. Ἀλλοῖ ποῦ κ' ἔδει ! (ποῦ δὲν ἔχει !) Οἶν. Ὀλλοῖς του ποῦ τοῦ βγῇ ! (ἐνν. τὸ κακὸν ὄνομά του) Σύμ. Ὡ ἀλλοῖ ! Ὀφ. Αἰλλοῖ ποῦ νὰ τὴν πάθῃ ! (ἀλλοίμονον εἰς τὸν συμφορὰν παθόντα !) Ἡπ. Ἀλλοῖ ὅποιος μπλέξῃ ! (ἀλλ. εἰς τὸν ἐμπλακέντα εἰς δυσχερείας) Ἀθῆν. Ἀλλοῖ μ' τί ἔπαθα ! Πελοπν. (Λακων.) Ἀλλοῖ, εἰδὰ πᾶθα ! Κύθν. Ἀλλοῖ, εἰδὰ νὰ κάνω ! αὐτόθ. || Φρ. Ναλλοῖ ντ' ἐκάες ! (ἀλλ. ποῦ ἐκάης, ποῦ κατεστράφης, ἦτοι πρόσεχε νὰ μὴ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος !) Ὀφ. Ἐπαθι τὸν ἀλλοίμουνον ! (ὑπέφερε πολὺ) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) || Γνωμ. Ἀλλοῖα σὰν δὲν ἔχῃ νύχια νὰ ξυστῇ καὶ πόδια γὰ νὰ δράμῃ ! Σκόπ.

Αἰλλοῖ ὅπου κ' ἐκράτεσεν βολόνιν μὲ τὸ ράμμαν !

(ἐπὶ τῆς χρησιμότητος τῆς ραπτικῆς) Κερασ.

Ἀγλοῖα ὄχ' τὸν κρίνουν δεκοχτῶ καὶ δὲν τὸν κρίνει ὁ νοῦς του ! (ὄχ' = ὅπου) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Ἀλλοίμονο καὶ πάλ' ἄλλοι, | πῶς δὲν ραῖζω σὰν γγαλί ! Κυκλ.

Ἀλλοίμονος, τὰ πράματα ἔς τὸν κόσμον πῶς περνοῦνε, ἄλλοι μερῶνουν τὰ πουλλὰ καὶ ἄλλοι τὰ κυνηγοῦνε !

ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν.

Ναῖλλοι ἐμέν, ναῖλλοι ἐσέν, ναῖλλοι τοὶ δύο ἐντάμαν !

(τοὶ δύο ἐντάμαν = τοὺς δύο μαζί) Χαλδ.

Ναῖλλοι ἐμέν καὶ βάι ἐμέν, ἐνέκεσε μ' ὁ Χάρων !

Κερασ.

Ναῖλλοι ἐμᾶς καὶ βάι ἐμᾶς, τὴν Πόλ' οἱ Τοῦρκ' ἐπῆραν, ἔλλαεν τὸ βασιλοσκάμν', ἐχάθεν ἀφεντία !

(ἄλλαξεν ὁ βασιλικὸς θρόνος, ἐχάθη ἢ ἐξουσία) Τραπ.

Ἐλαμνε με τ' ἀλλοίμονον τὸ εἶχα τῶαί μ' ἰδέαν, ὅτι πῶς δὲν θὰ μοῦ γινῇ κισμέτιν τούτ' ἢ νέα

(μὲ ἐβασάνιζε τὸ ἀλλοίμονον κτλ.) Κύπρ. 2) Ἀπορία καὶ ἐκπληξίς Κύθν. : Ἀλλοῖ, ποῖος εἶναι τσεῖνος δά ! Ἀλλοῖ, τί ὁμορφος ποῦ ναι τσεῖνος δά !

3) Λύπη Κύθν. : Νὰ δῆς, θνατέρα, ἓνα νέο, ἄτζελο ! — Ἀλλοῖ μάννα μου, δὲν εἶδα ! (κρῖμα, μάννα μου, κτλ.) 4) Κλητικὴ προσφώνησις Λευκ. : Ἀλλ' Παναῖα μ' ! Ἀλλ' καλὸτ' ἔχε ! (καλότυχε).

ἀλλοίμονος ἐπίθ. Βιθυν. ἀλλοίμονους Θράκ. (Αἰν.) ἀγλοίμονος Κεφαλλ. ἀγλοίμανος Κεφαλλ. ἀλλοῖος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἀλλοίμονο. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ELegrand Biblioth. gr. vulg. 2,34) «ὁ Θεὸς νὰ σὲ καταργήσῃ, ὦ σπανὲ ἀλλοίμονε, ἀθώ-ρετε, ἀκτένιστε !»

